ORAŞUL INCERT

VALENTIN DABIJA

Insist în a te căuta pe străzile acestui oraş mult prea slab conturat pentru simţurile noastre. Cîteodată, umbra ta se zăreşte în spatele unei ferestre luminate. E noapte, tîrziu, se aude larmă de petrecere, muzică. Întotdeauna cîntă un clavecin. Fruntea ţi se lipeşte de geamul rece, ochii tăi privesc în gol fără să mă vadă, deşi eu sînt acolo atît de aproape de tine. În spatele tău se iveşte o umbră, îţi strigă ceva în ureche, ceva ce te face să rîzi şi dispari. Nu deschid poarta şi nu bat la uşă. Cîndva am făcut-o, nu mi-a răspuns nimeni, am vrut să intru, dar în spatele intrării am găsit un zid de cărămizi, casa nu are interior. Am verificat acest lucru dinamitînd locuinţa, nu a mai rămas în picioare decît faţada, în mijlocul ei fereastra – unde apare cîteodată chipul tău îngîndurat.

Mă plimb uneori pe strada Möebius. Dacă insist în a mă reîntoarce la punctul de unde mi-am început plimbarea inima mea se află în partea dreaptă. Uneori mă întîlnesc cu simetricul meu faţă de axa verticală de simetrie. Discutăm despre tine. Şi el te caută. Nu va găsi decît imaginea ta din oglindă, dar pare să ignore problema, afirmînd că acela sînt eu. O să întîlneşti o fată foarte drăguţă, pe care o cauţi de multă vreme, îmi ghiceşte în palma stîngă o ţigancă, dar eu ştiu că se înşeală, palma stîngă e, de fapt, cea dreaptă.

— A trecut pe aici, chiar acum cîteva minute îmi spune vînzătorul. A cumpărat o sticluţă cu lavandă de bărbierit pe care o foloşiţi. Pretinde că dacă îşi întinde cîteva picături pe faţă simte parca atingerea obrazului dumneavoastră.

Daca e vreme frumoasă, citesc ziarul pe terasa cafenelei.

Anunţul decesului tău se schimbă în fiecare zi. Un cerşetor mă imploră să-i dăruiesc soluţia unei probleme de geometrie oricît de simplă. Îi desenez în palmă un dodecaedru folosind stiloul acela pe care mi l-ai dăruit de mult şi care îmi scrie singur scrisori din partea ta.

Aproape că nu e zi să nu trec şi pe maidanul din marginea oraşului incert. În mijlocul cîmpului gol se află o cabină telefonică. Aparatul nu pare a fi conectat la nimic, dar asta nu are importantă. Formez numărul, orice număr, şi răspunzi tu.

— Iubito, îţi spun, am primii vederea de la tine, aceea cu oraşul incert unde îmi comunici că vei locui de acum înainte...

— Iubitule, îmi spui, nu te mai preface... Aseară, în timpul pe trecerii, m-am uitat pe geam și te-am văzut... Mi-a fost aşa de dor de tine... De ce n-ai intrat, ce te reține?